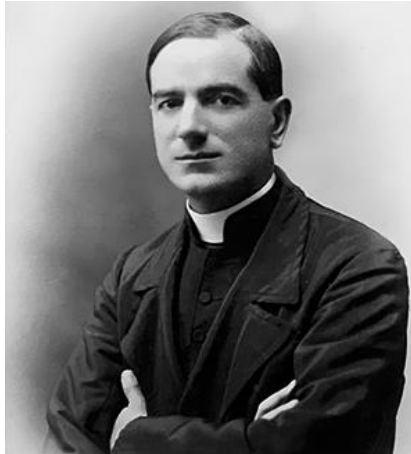

Ernesto Buonaiuti

Ο Ernesto Buonaiuti (Ρώμη, 25 Ιουνίου 1881 – Ρώμη, 20 Απριλίου 1946) ήταν Ιταλός ιερέας, Γνωστικός, ιστορικός, αντιφασίστας, θεολόγος, ακαδημαϊκός, μελετητής της ιστορίας του Χριστιανισμού και της θρησκευτικής φιλοσοφίας, και ένας από τους κορυφαίους εκπροσώπους του ιταλικού μοντερνισμού. Αφορισμένος και απολυμένος από την Καθολική Εκκλησία επειδή υπερασπίστηκε το μοντερνιστικό κίνημα, αρχικά απαλλάχθηκε από τη διδασκαλία, σύμφωνα με τη συμφωνία του Λατερανού μεταξύ της Εκκλησίας και του Βασιλείου της Ιταλίας, και στη συνέχεια του αφαιρέθηκε η πανεπιστημιακή του έδρα επειδή αρνήθηκε, μαζί με μερικούς άλλους καθηγητές (μόλις δώδεκα), να ορκιστεί πίστη στο φασιστικό καθεστώς.

Ο Ernesto Buonaiuti έλαβε την πρώτη του θρησκευτική εκπαίδευση από τη μητέρα του και στην ενορία του Σαν Ρόκο, δίπλα στο σπίτι στη Βία ντι Ριπέτα. Αφού φοίτησε στο Ρωμαϊκό Σεμινάριο του Απολλινάρου στη Ρώμη (μεταξύ των συντρόφων του ήταν ο Άντζελο Ρονκάλλι, αργότερα Πάπας Ιωάννης ΚΓ΄), χειροτονήθηκε ιερέας. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του, επέδειξε γρήγορα ασυνήθιστα πνευματικά χαρίσματα, αλλά δέχτηκε κυρώσεις από τους ανωτέρους του για την υπερβολική ελευθερία του στην εκτίμηση των σύγχρονων επιστημονικών προσεγγίσεων στους θρησκευτικούς κλάδους. Συνέχισε τις σπουδές του, συνεργαζόμενος με τον ιστορικό των θρησκειών Σαλβατόρε Μινόκι, χρησιμοποιώντας τους πόρους που προσέφερε η θετική μέθοδος για να μελετήσει τον πρώιμο Χριστιανισμό (*Primitive Christianity and Roman Imperial Politics*, 1911).

Σε ηλικία μόλις 24 ετών, ίδρυσε την *Rivista storico-critica delle scienze teologiche* (Ιστορική-Κριτική Επιθεώρηση των Θεολογικών Επιστημών) για τη διάδοση του θρησκευτικού πολιτισμού στην Ιταλία και αργότερα διηύθυνε το περιοδικό *Ricerche religiose* (Θρησκευτικές Έρευνες). Στις 25 Ιανουαρίου 1926, αφορίστηκε, όπως έχει επαναληφθεί αρκετές φορές, επειδή υπερασπίστηκε το μοντερνιστικό κίνημα, ειδικά στα έργα του «Το Πρόγραμμα των Μοντερνιστών» (1908) και «Επιστολές ενός Μοντερνιστή Ιερέα» (1908), ενάντια στην επίσημη θέση της Εκκλησίας που εκφράστηκε στην εγκύκλιο *Pascendi dominici gregis*, που εκδόθηκε από τον Πάπα Πίο Ι΄ το 1907.

Το 1915, κέρδισε τον διαγωνισμό για τη θέση του τακτικού καθηγητή Ιστορίας του Χριστιανισμού στο Πανεπιστήμιο της Ρώμης, η οποία είχε κενωθεί μετά τον θάνατο του Baldassarre Labanca, επικρατώντας έναντι άλλων επιφανών υποψηφίων όπως ο ίδιος ο Minocchi, ο Adolfo Omodeo, ο Luigi Salvatorelli, ο Umberto Fracassini και ο Nicolò d'Alfonso. Τα χρόνια διδασκαλίας του, που ασκούνταν ελεύθερα σε κρατικό πανεπιστήμιο παρά την εκκλησιαστική λογοκρισία [χωρίς πηγές], του επέτρεψαν να σχηματίσει μια ομάδα φοιτητών, μεταξύ των οποίων ξεχώρισαν οι Agostino Biamonti, Ambrogio Donini και Marcella

Ravà (η οποία αργότερα έγινε διευθύντρια της Εθνικής Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Ρώμης), ένθερμα προσκολλημένος στη μορφή και το έργο του δασκάλου.

Η πανεπιστημιακή του έδρα αφαιρέθηκε οριστικά από αυτόν το 1931 επειδή αρνήθηκε να ορκιστεί πίστη στον φασισμό. Τα επόμενα χρόνια, που σημαδεύτηκαν από δυσκολίες λόγω της αναστολής του μισθού του, τον βρήκαν να ασχολείται με διαλέξεις, πάντα υπό την παρακολούθηση της φασιστικής μυστικής αστυνομίας, ειδικά στην Ρωμαιομεθοδική εκκλησία, και ως επισκέπτης καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Λωζάνης στην Ελβετία, όπου έδινε διαλέξεις για την ιστορία του Χριστιανισμού. Αρνήθηκε την προσφορά μιας μόνιμης έδρας στην Ιστορία του Χριστιανισμού στη Θεολογική Σχολή του ίδιου πανεπιστημίου, καθώς η προϋπόθεση απαιτούσε την επίσημη προσήλωσή του στη Μεταρρυθμισμένη Χριστιανική πίστη.

Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, μετά τις 8 Σεπτεμβρίου 1943, έκρυψε ένα Εβραίο αγόρι, τον Giorgio Castelnuovo, τότε δεκατριών ετών, που του εμπιστεύτηκε η οικογένειά του, στο σπίτι του στη Ρώμη για μερικούς μήνες, σώζοντάς τον έτσι από την απέλαση. Για αυτό, ο Buonaiuti αναγνωρίστηκε μετά θάνατον ως Δίκαιος των Εθνών από το Yad Vashem στην Ιερουσαλήμ το 2012.

Μετά το τέλος του πολέμου το 1945, δεν επανεντάχθηκε ως τακτικός καθηγητής, όπως είχε συμβεί με τους άλλους επιζώντες συναδέλφους του που δεν είχαν αποδεχτεί τον όρκο πίστης στον Φασισμό.

Πέθανε στην πόλη του στις 20 Απριλίου 1946, μετά την επιδείνωση των καρδιακών προβλημάτων που τον ταλαιπωρούσαν εδώ και καιρό. Είναι θαμμένος στο Νεκροταφείο Βεράνο στη Ρώμη. Η επιγραφή στην ταφόπλακα γράφει: «Non extinguishuetur lucerna eius. Qui seminant in lacrimis in gaudio metent» (Ψαλμοί 126:5-6).

Μετά το θάνατό του, αναλήφθηκαν πολλές πρωτοβουλίες για την πλήρη αποκατάστασή του, η πιο πρόσφατη και πιο σημαντική είναι η έκκληση που ξεκίνησε από το κίνημα "We are Church" τον Ιούνιο του 2014, το οποίο προσέλκυσε περισσότερους από 350 υποστηρικτές, συμπεριλαμβανομένων των Raniero La Valle, Gianni Novelli, Ettore Masina, Giovanni Avena, Vittorio Bellavite, Luigi Biolaase, Luigi Bettazzi, Giovanni Franzoni, Lidia Menapace, Carlo Molari, Giovanni Filoramo, Clementina Mazzucco, "Tempi di Fraternità", "Agire politicamente. Coordinamento di cattolica democratic", Giovanni Miccoli, Giovanni Bianco, Adriana Valerio, Armiolobido Ria. Francesco Zanchini, «Συντονισμός Βασικών Χριστιανικών Κοινοτήτων», Frei Betto.

Το έργο του Buonaiuti είναι τεράστιο: άφησε πίσω του περίπου 3800 γραπτά έργα, συμπεριλαμβανομένων σημαντικών έργων όπως η τρίτομη "Ιστορία του Χριστιανισμού", η αυτοβιογραφία του (Il pellegrino di Roma), οι μελέτες του για τον Gioacchino da Fiore (Gioacchino da Fiore: i tempi, la vita, il messagiantformther) και οι μελέτες του. Έγραψε επίσης ένα κείμενο για τον Γνωστικισμό (Lo gnosticismo. Storia di antiche lottare religiose, I Dioscuri, Genova 1987). Μεταξύ των πρώιμων έργων του βρίσκουμε και το: Saggi sul cristianesimo primitivo, με επιμέλεια και εισαγωγή από τον Francesco A. Ferrari, που δημοσιεύτηκε στο Città di Castello από τον Il Solco (Gubbio, Tip. Oderisi) το 1923. Το 1928 δημοσίευσε επίσης το "Le origini dell'insstiigismo" (Christian Originistiig) (Pinerolo: Casa sociale editrice).

«Ο Χριστιανισμός είναι η μόνη δυνατή δημοκρατία, επειδή σε καμία άλλη μορφή θρησκευτικής ζωής, όπως και σε κανένα άλλο φιλοσοφικό όραμα της ζωής, το ανθρώπινο σύνολο, η αίσθηση της παγκόσμιας αλληλεγγύης, η επίγνωση της μίας οικογένειας του κόσμου δεν έχουν, όπως στον Χριστιανισμό, τόση σημασία και τόσο ανεξάντλητο βάρος.» (από επιστολή του Ernesto Buonaiuti).